

nok udtalt, at ogsaa Ministeriet fastholder denne Betragtning. Men idet vi gjøre dette, fastholde vi ligesaa bestemt — og det er ikke med en eneste Vittring modsagt af Ministeriet — at Spørgsmaalet om hele den Form, hvorunder de to Hovedpunkter, at Prinds Christian af Glücksborg og efter ham hans Afkom skal tiltræde Regjeringen efter Mandstammens Uddøen, og at den cognatistiske Arvesølge for Fremtiden affaffes, skulle opnaaes og gennemføres, er aldeles frit, og vi troe, at denne Form er af en stor og vigtig Betydning for vort Fædreland; det er med Hensyn dertil, at vi have stillet vort Forslag. Vi have stillet det i fuldt Alvor; det er ikke noget Forsøg paa at fravriste Ministeriet en liden Indrømmelse, for da at kunne sige med god Mine Ja, efterat man først har gjort Vanskeligheder; men det er fremkommet, fordi vi ansee det for godt, gavnligt og nødvendigt. Jeg veed ikke, om Andre endda tilsidst kunne troe, at Nødvendigheden tvinger dem til at gaae videre, hvis dette Standpunkt ikke kan fastholdes; men jeg for min Deel skal, naar det kommer til endelig Afgjørelse af denne Sag, vise, at det er min inderlige Overbeviisning, for hvilken jeg har talt og kæmpet.

Vi have stillet vort Forslag som et Forslag, vi troe, at Ministeriet uden mindste Vanskelighed og uden at tabe Noget af den Holdning og den Værdighed, det maa have ligeoverfor Landet, kan gaae ind paa; vi have bestræbt os for at stille det i en Form, der ikke med Grund skulle støde Noget tilbage, i en saadan Form, at det kunde vinde de fleest mulige Stemmer. Vi see ikke, idet vi erklære Formen af den Beslutning, der skal fattes, for vigtig, blot hen til Diebliffet, som det syntes igaar at blive antydet. Det er vel sandt: vi lægge maafee mindre Vægt end nogle Andre paa, hvad der nu opstilles som Regel for et vist Tilfælde; hvis Gud hjælper til, at Spørgsmaalet om Reglens Anvendelse kan flydes hen til en fjern Fremtid, hvis Forhold nu ikke kunne overflues; men vi antage, at den Form, under hvilken nu den Forandring, der skal skee, sker, den Tanke, der deri udtrykker sig, bliver bestemmende for den Aand, i hvilken Regenterne her i Danmark for en lang Tid ville

opfatte deres Stilling, og bliver af største Indflydelse paa den Bevidsthed, hvormed det danske Folk vil betragte sin fremtidige Stilling, og den Kraft, hvormed det vil være istand til at have den. Naar vi have sagt, at vi helst havde undgaaet Ophævelsen af den cognatistiske Arvesølge, saa er det ikke, fordi vi i og for sig lægge Vægt paa den som fortræffelig. Det er af to Grunde, for det Første fordi der ved dens Ophævelse bliver Noget bestaaende, som man maatte ønske samtidig forsvandt, nemlig de gettorpiske Prætensioner, men næsten endnu mere, fordi vi helst saae, at der ikke skete nogen Forandring i det for Folket ærværdige Grundlag, hvorpaa Ret og Afgang til Kronen er bygget, og det er derfor, at vi ogsaa lægge saamegen Vægt paa, at den Forandring, som skal skee, indskrænktes til det mindst Mulige. Vi troe, at den Form, som Ministeriet har foreslaaet for Forandringen, ikke er heldig (Hør!). Vi udtale ikke dette som en Beskyldning imod Ministeriets Villie og Sindelag. Vi troe, at Ministeriet har handlet efter bedste Overbeviisning, og at det søger, hvad det mener vil blive til Gavn for Danmark, men dette udelukker ikke, at vi kunne troe, at det har overset Noget, som kan være temmelig væsentligt. Hvad vi da dernæst frygte for, er, at Ministeriet efter engang at have, som vi troe, feilet i Formen, skulde — det er menneffeligt, og det kan hændes — muligens af en vis falsk Gædsfølelse, eller idet det anseer det for vigtigt for et Ministeriums Stilling ikke nogensinde at vige tilbage, — holde paa, hvad der ikke var nødvendigt at holde paa; vi frygte for, at en saadan Stemning hos Ministeriet maafee kunde blive styrket fra Sider, hvor man ikke er berettiget til at forlange samme Indgaaen i den danske Betragtningssmaade og det samme Hensyn til den danske Følelse, som vi ere berettigede til at vente hos Alle her; vi frygte, at en saadan Stemning kan blive næret af Venner, der paa enhver Maade opfordre Ministeriet til at prøve den Kraft og Styrke, det har (Hør!). Vi haabe dog, at Ministeriet ikke vil følge en saadan Tilskyndelse; vi haabe, at Ministeriet, hvis det kommer til den Erkjendelse, at Noget i den foreslaaede Form er urigtigt eller endog blot min-